

ALLE- * Middagpauzedienst 5 oktober 2022 *

DOG- Voorganger: diaken Rob Polet (Amsterdam)

KERK Thema: *Hoe bidden zinvol kan zijn*, n.a.v. Lucas 11: 1-4

Over God, de werkelijkheid om ons heen en jezelf

Het gebed dat Jezus aan zijn leerlingen geeft is niet uniek. Het is sterk geworteld in de Joodse gebedstraditie. En er zijn uit de tijd van Jezus zeker zes andere voorbeelden van zogenaamde 'discipelgebeden': gebeden die een leermeester opstelde voor zijn leerlingen. Uit de vraag van een van de leerlingen van Jezus: 'Heer, leer ons bidden, zoals ook Johannes het zijn leerlingen geleerd heeft', kunnen we opmaken dat ook Johannes de Doper aan zijn leerlingen een vast gebed had gegeven.

Kenmerkend voor het gebed van Jezus is wel dat het in vergelijking met andere bekende gebeden uit die tijd erg kort is. Dat geldt zeker voor de versie die we in Lukas lezen. Die in het Mattheus-evangelie is iets langer, en die kennen we het beste als het *Onze Vader*.

Velen van u kennen het *Onze Vader* vast uit het hoofd. Voor mij begint de dag vaak spontaan met bidden van een *Onze Vader*, als ik net wakker ben geworden. Dat gaat niet altijd even bewust, de woorden zijn zo bekend en vertrouwd. Je kunt je daar schuldig over voelen, maar ook als je niet heel bewust bidt, leg je wel een relatie met het mysterie van God, besef je dat je niet als een los atoompje rondloopt in de wereld om je heen.

En juist om die relaties, tussen jouzelf, God en de wereld om je heen, draait het gebed dat Jezus zijn leerlingen gaf. **Bidden is niet: van alles aan God vragen en er dan op rekenen dat jouw wensen uit de hemel neerdalen.** Dat zal niet zomaar gebeuren en zeker niet als je niet zelf als persoon *in* het gebed (en vooral ook *daarna*) aanwezig bent.

Het *Onze Vader* wordt wel onderverdeeld in 'Gij- en wij-gebeden'. De eerste drie regels gaan over God: **laat uw naam geheiligd worden, uw koninkrijk komen, uw wil gedaan worden.** De volgende beden over **ons**: geef **ons** ons dagelijks brood, vergeef **ons** onze schulden, breng **ons** niet beproeving. Al deze beden lijken

slechts een vraag aan God, maar als je ze bidt, impliceren ze een persoonlijk verlangen en commitment. De **naam van God heiligen** betekent **willen erkennen dat God heilig is** en **willen bijdragen aan eerbied voor God** en de scheping. Van het koninkrijk van God zegt Paulus: **het is gerechtigheid, vrede en vreugde van de heilige Geest** (Rom. 14: 17). Als je bidt 'Laat uw koninkrijk komen,' dan houdt dit dus ook een opdracht in om bij de keuzen die je maakt, je af te vragen: **welke keuze leidt tot meer vrede, tot meer gerechtigheid?**

En als je bidt: **Geef ons het dagelijks brood** dat wij nodig hebben, dan word je aangespoord tot een houding waarin je erkent dat het leven een geschenk is, en een houding bewerkstelligt waarin je afziet van angstige bezorgdheid om de dag van morgen, waar Jezus ons ook toe aanspoort in de *Bergrede*.

De vraag om **vergeving van zonden** gaat gepaard met 'zoals ook wijzelf vergeven iedereen die ons iets schuldig is'. Dat wil onder meer zeggen: als wij vergeving weigeren aan iemand, dan sluit ons hart zich, en kan Gods barmhartigheid ook niet meer tot ons doordringen.

'*En breng ons niet in beproeving*' is een lastige. In het Grieks staat er iets als: 'laat ons niet binnengaan in de beproeving', of: 'laat ons er niet voor bezwijken'. De tegenwoordige Franse vertaling van het *Onze Vader* doet hier recht aan: **laat ons niet zwichten voor de beproeving** ('ne nous laissez pas succomber à la tentation'). *Niet ingaan op beproevingen, op bekoringen* mag dus ons gebed zijn.

Beste mensen, het *Onze Vader* is zo een gebed dat tot God is gericht, maar dat als een boemerang op ons terugkomt. **Het gebed vraagt een plaats voor God, voor de wereld om ons heen en ons eigen leven.** Durven wij het aan om de vragen die het oproept, de keuzen die het van ons vraagt toe te laten in ons dagelijks leven?

